

дѣлия („марангози“) на иконостаса, изпипанъ отъ трѣвненския попъ Константинъ, а пѣкъ на Царскитѣ двери Никола Матеевъ отъ Ново село се е показалъ не по-малко искусенъ майсторъ. Той получилъ 400 пиастра, нѣщо около 80 марки, равни на 100 франка, за една работа, която у насъ (Австро-Унгария) би струвала безъ друго петнадесетъ пѣти повече. Подкупващо сж нарисувани, стилизирани по византийски маниеръ, иконитѣ на иконостаса отъ Цани Захариевъ отъ Трѣвна, който за една Св. Богородица (Св. Мария), представена въ особено младенчески женственъ образъ, и за единъ прида-тъкъ, изображаващъ Исуса Христа, е получилъ по 900 пиастра, значи по 180 марки (225 франка) за всѣка полуикона. Станиславъ (вѣроятно Доспѣвски-б.пр.) отъ Самоковъ е получилъ дори 200 марки (250 франка, равни на 1000 пиастра) само за една икона. Споредъ разбиранията на българитѣ, тѣзи скромни парични възнаграждения представятъ извънредно голѣми суми и моятъ преводачъ възхвали щедростта на почитаното обущарско съсловие („бабуджи-еснафъ“), сжщо тѣй възторжено, както и американцитѣ обичатъ да величаятъ щедростта на своя прочутъ меценатъ Пиболи (Peabody)!

Въ сравнение съ старата Севлие夫ка черквица отъ 1834 година, скрита надълбоко въ земята, достоинствата на новоиздигнатата богоугодна сграда говорятъ най-красноречиво за измѣненото вече старо и настѣпило ново благоприятно положение, що християнскитѣ свѣтъ си извоюва въ продължение на четири десетилѣтия.

За голѣмия умственъ напредѣкъ въ българскитѣ общини може да се сжди по хубавата училищна сграда, въ която обучаваха петъ души учители. Това пѣкъ подсказва за любо-знателността, а сжщевременно и за практическия усѣтъ на българина, който, безъ особенъ религиозенъ предразсѣдѣкъ, се озовава тамъ, гдето се надѣва, че ще добие повече знания. Заради това той търси, както турския държавенъ лицей въ Цариградъ, така сжщо и стипендии въ Русия, Румѣния, Сърбия и Австрия или пѣкъ посещава на свои собствени срдства (разноски) учебнитѣ заведения на Франция, Белгия и др. Така, напр., единъ отъ севлиевскитѣ учители, Димитъръ Витановъ, е следвалъ първоначално въ „Протестанския колежъ“, на о-въ Малта, на английски разноски, а следъ това, съ приятелското посрдничество на руския консулъ въ Варна, отишелъ да продължи образованието си въ Петербургъ за още една и половина година. И, наистина, младиятъ мжжъ бѣше придобилъ много знания, говорѣше превъзходно английски и руски езикъ, а показваше едно скромно, може да се каже, джентлеменско държане. Той ми бѣше най-приятниятъ и най-желанъ събесѣдникъ въ Севлиево, тѣй че нему азъ дължа интересното схващане върху турско-руско-българското възпитание.